

A photograph of a savanna landscape. In the foreground, a giraffe stands on the left, its long neck reaching towards the top of a large, spreading tree on the right. The background shows a hazy, light-colored sky and a reddish-brown hillside in the lower left corner. The overall mood is serene and natural.

Magische Momente

Meta du Crocq

Vergeten Herinneringen

inkijkexemplaar

Magische Momente

Meta du Crocq

Vergeten Herinneringen

VERGETEN HERINNERINGEN

Deel 1 EEN MOMENT IN TIJD

Deel 2 MAGISCHE MOMENTEN

Eerste druk 2022

Copyright © Meta du Crocq

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious

Binnenwerk vormgeving Ambilicious

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93275-58-4 | NUR 301

www.ambilicious.nl

Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Magische Momenten

'Ngozi, dochter van mij ...

Weet je wat het leven betekent?

Weet je wat reïncarnatie betekent?

Weet je wat tijd betekent?

Weet je wat spiritualiteit betekent?

Weet je wat meesterschap betekent?

Ik zeg je, alles wat je denkt te weten; is een illusie.

Ben jij een mens?

Ben jij een ziel?

Ben jij allebei?

Ben jij een engel?

Ben jij een god?

Ik zeg je, alles wat jij denkt te zijn; is een illusie.

Wat is de aarde?

Wat is een planeet?

Wat is de zon?

Wat is een ster?

Wat is het heelal?

Ik zeg je, alles wat je ziet, is een droom; en daarmee een illusie.

De illusie van het leven dat wij leven.

De illusie van het spel dat wij spelen.

De illusie van de droom die wij dromen.

Ik zeg je, dat je uiteindelijk zult ontdekken dat niets ertoe doet.

Ik zeg je, dat jij al bent wie je ooit hoopt te zijn.

Ik zeg je, dat alles 'is' en altijd zal 'zijn'.

Je vraagt wie ik ben?

Ik 'ben' jou en jij 'bent' mij.

Er is niets dat jij niet weet, omdat je alle antwoorden al kent.

In liefde, Oni.'

1

‘Echt waar. Ze komen onze kant op.’ Lotte wijst naar de groep, ‘zeven oude mannen, ieder met een lange stok in hun hand, een oudere vrouw loopt erachteraan. Waarom kijken ze ons niet aan, Tyl?’ Een koude windvlaag strijkt langs haar armen. Ze huivert. Voelt een verandering. Vraagt zich af wat? Kijkt opzij.

Tyler is weg.

‘Tyl?’ Lotte staart naar de lege plek naast zich. Hij had notabene haar hand vast. Ze draait om haar as. ‘Tyler?’ Het bloed suist in haar oren. Een hand boven haar ogen zoekt ze de omgeving af. De vlakke strekt zich tot aan de horizon. De groep Aboriginals is ook verdwenen.

Is dit een slechte grap? Opnieuw draait ze rond in de hoop ergens een glimp van hem op te vangen. Dit is onmogelijk.

‘Tyler, waar ben je?’ Vliegen zoemen om haar hoofd. Automatisch slaat ze ernaar. ‘Tyler!’ Hij kan toch op klaarlichte dag niet zomaar verdwijnen.

Om hun kleine kamp in het hart van Australië zoekt ze naar zijn voetstappen in het zand, behalve hun gezamenlijke vindt ze geen enkel spoor. De outback komt ineens bedreigend over. Terneergeslagen knielt ze naast hun bagage. Zonder haar en zonder zijn rugzak zou hij deze plek niet verlaten. Het zou niet eens bij hem opkomen. Hij komt vast gauw terug. Hij moet terugkomen.

Turend in het niets zit Lotte op het kleedje. Tergend langzaam kruipt de zon hoger en hoger. Het wordt heet. Vliegen plakken op haar huid.

Na een paar flinke teugen water zet ze haar Thaise hoed op en rolt de mouwen van haar bloes naar beneden. Ondanks de hitte rilt ze. Onafgebroken speurt ze de horizon af. Een onwerkelijk gevoel bekruipt haar, zoals in de gevangenis, alsof ze zich in een droom bevindt. Eindeloos draait ze het puntje van haar vlecht om haar wijsvinger.

Waar is hij? Heeft het iets te maken met zijn afwezige gedrag de afgelopen dagen? Ook al beweerde hij van niet, ze voelde dat hem iets dwars zat. Lotte betrapt zichzelf erop dat ze regelmatig omhoog tuurt, opkomende gedachten aan Star Trek dringt ze terug. *Doe normaal, zeg.*

De volgende slok smaakt muf en zanderig. Tylers waarschuwing schiet door haar hoofd; wees zuinig met het water. Ze schroeft de dop

erop, stopt de fles in haar rugzak en hoopt de altijd aanwezige dorst daarmee op afstand te houden. Gelukkig zijn de flessen aardig gevuld na de regen afgelopen nacht. Tyler meende dat de hevige onweersbui ongewoon was. Gekscherend had ze gevraagd of hij het had laten regenen. Zijn enige antwoord was een stuurse blik.

Had de groep Aborigines iets met Tylers verdwijning te maken?

De hitte wordt ondraaglijk. Geen zuchtje wind brengt iets van verkoeling. Was het de laatste weken ook zo heet? Om iets te doen, rolt ze de slaapzakken op en bindt die aan de onderkant van hun bepakking vast. Ze klopt het kleedje uit en schuift het erbij.

Ze moet een beslissing nemen. Met de mouw van haar witkatoenen bloesje veegt ze over haar voorhoofd. Op deze open vlakte zal ze verdorsten. Meestal hadden ze in de grootste middaghitte een beschutte plek gevonden. De afgelopen dagen was er minder begroeiing geweest.

Ze moet verder gaan ... zonder hem. Te bizar voor woorden. Ze wil er niet over nadenken dat ze in haar eentje in dit onherbergzame gebied is. Na Thailand had ze het zorgvuldig vermeden; alleen te zijn.

Lotte pakt Tylers rugzak, slingert hem op haar rug, die van haar bindt ze aan de voorkant vast. Door de volle flessen zijn ze loodzwaar. Zonder een stap voorwaarts gutst het zweet tussen haar borsten en heeft ze het gevoel te worden geplet.

Ze tuurt noordwaarts, de richting die ze tot nu toe gevolgd hebben. Het gebied strekt zich leeg en onherbergzaam uit. Voor het eerst hadden ze geen beschutting gevonden en ze had per se op deze plek willen overnachten. Laat in de middag zijn ze hier gestopt, eerder dan normaal, ze kon geen stap meer verzetten. Tyler was het er niet mee eens, deze plaats maakte hem onrustig.

Diep vanbinnen laait een vonkje boosheid op. Als dit een sjamanenstreek is van hem ... Misschien kan ze beter teruggaan. De andere kant ziet er precies zo verlaten uit. Net wanneer ze besluit toch het noorden te blijven volgen, verschijnt de vrouw van vanochtend. Pal voor haar neus deze keer. Lotte deinst achteruit. Heeft ze een zonnesteek opgelopen?

De gedaante wijst met een benige wijsvinger naar het oosten.

Huiverend strijkt Lotte over haar armen. Het ene moment is de vrouw duidelijk zichtbaar, het volgende moment vaag. Zij blijft naar het oosten wijzen.

Lotte aarzelt. Als ze van hun route afwijkt, zal Tyler haar niet vinden. In het oosten meent ze bergen te zien, door de zinderende lucht bijna niet zichtbaar. De vrouw zweeft die richting in.

Zonder dat Lotte het wil volgt ze. De rugzakken belemmeren haar bewegingen.

Lotte blijft achter haar aan sjokken, concentreert zich op haar voeten en weigert over de idiotie van deze situatie na te denken. Urenlang sleept ze zich voort en stopt alleen om te drinken. Bij elke stap wordt de bagage zwaarder in plaats van lichter, zelfs nu de watervoorraad slinkt.

Gaandeweg verandert de vegetatie. Hier en daar groeit een kleine boom, plukken dor gras klampen zich aan de rode aarde vast. De hitte is moordend en schroeit in haar luchtpijp. Had ze niet beter op Tyler moeten wachten in plaats van achter een geestverschijning aan te lopen? Of op zijn minst het noorden aanhouden?

Onder een schriële boom zoekt Lotte een beetje schaduw, ze graait in de rugzak op haar buik. Een hand tegen de stam geleund, drinkt ze grote slokken van het warme vocht. De vrouw — haar dunne beentjes lijken op stokjes — gaat onverminderd verder. Lotte klemt de halfflege fles in haar handen en strompelt achter haar aan. Nergens een teken van beschaving. De outback laat zich van zijn meest ongecultiveerde kant zien.

Laat in de middag zakt Lotte kreunend door haar knieën. Ze kan niet meer. Het zand brandt door haar broek. Een groep kangoeroes huft met grote sprongen voorbij, sommige hebben kleintjes bij zich. Het verbaast haar telkens weer hoe groot de dieren zijn. Ze wacht tot de roedel in de verte verdwijnt en krabbelt overeind.

Wankelend schudt Lotte de rugzakken van zich af en wrijft over haar schouders. Bij een paar rotsen inspecteert ze de omgeving grondig op slangen en scorpioenen. In de schaduwkant ploft ze neer. Ze is duizelig van de honger. Een zoektocht in haar rugzak biedt troost met gedroogde bessen.

Waar is de vrouw? Lotte verslikt zich bijna in een besje, de paniek hangt als een schaduw om haar heen. In het oosten rijzen de bergen op. Daar zal ze op blijven focussen voor het geval dat de gedaante niet terugkomt.

Tylers rugzak benadrukt zijn afwezigheid. Is er werkelijk een dag verstreken zonder hem?

‘Tyl! Waar ben je?’ Haar stem verdwijnt in de leegte. Het onwerkelijke gevoel dat hij zomaar in het niets is verdwenen, overvalt haar. Het gaat haar bevattingsvermogen te boven. De klomp in haar buik wordt harder.

Stel, ze ziet hem nooit meer terug? Angst, koud als ijs baant een weg door haar binnenste.

Lotte slaat haar handen voor haar gezicht. Ze moet rustig blijven, helder nadenken. Nee ... ze moet zich op haar gevoel richten, zoals ze de voorafgaande weken heeft gedaan. Onderweg van de ene naar de andere heilige plaats hadden ze er een spelletje van gemaakt; wie het beste de richting aanvoelde. Morgen zal ze zich daarop concentreren.

Het wordt snel donker. Allerlei geluiden leven op. Geritsel. Geschuiifel, voetstappen door het zand, of is het een slang die zich voortbeweegt? Zacht piepen. Zijn hier muizen? Of is het een vogel?

Zittend, tegen de rots aan, vecht Lotte tegen de slaap. Haar achterhoofd leunt op het warme gesteente. De fluweelzwarte hemel strekt zich als een koepel flonkerende lichtjes boven haar uit, ze voelt zich er kwetsbaar en nietig door. Achter haar knapt een takje. Haar hart beukt tegen haar borstkas. Toch voetstappen? Bewegingsloos wacht ze minutenlang. Niets. Langzaam kalmeert ze, durft weer adem te halen en trekt haar knieën op. Wat als ze gebeten wordt door een slang? Of een schorpioen? Ongerust kruipt ze dieper in haar slaapzak. Wat zou Tyler in dat geval gedaan hebben? Of zichzelf, wanneer het hem was overkomen? Had hij daar wel over nagedacht? Hadden ze überhaupt wel ergens over nagedacht?

2

Ellen aait de kater over zijn pluizige kop. Puk ligt tegen haar buik aan. Na het turbulente jaar lijkt het of hier de tijd heeft stilgestaan. De Friese staander tikt rustgevend.

‘Gaat alles goed, lieverd?’ Haar moeder scharrelt achter het aanrecht.

‘Yep.’

‘Waarom hoor ik dan zo’n zorgelijke zucht?’ Over haar schouder kijkend, steekt ze een stuk ontbijtkoek in haar mond.

Ellen kroelt Puk onder zijn keel. Met twee glazen thee, twee schoteltjes beboterde ontbijtkoek komt haar moeder aan de keukentafel zitten.

‘Mam. Jij hoeft niet voor twee te eten.’ Haar moeder is behoorlijk aangekomen.

‘Het begon nadat Lotte verdween. Nu kan ik er niet meer mee stoppen.’

‘Ach.’ In de korte gezamenlijke periode aan boord dacht ze dat haar ouders overspannen waren. Ze wilden er niet over praten.

‘Wanneer komt Mike naar Nederland?’

‘Kunnen we niet wachten tot pap thuiskomt? Dan vertel ik alles in één keer.’

‘Is er iets tussen jou en Mike gebeurd?’

‘Nope, tussen ons gaat het prima. De omstandigheden zijn complex.’ Een verlammende vermoeidheid overvalt haar. ‘Ik vertel het jullie straks, oké?’ Ze legt haar armen over haar buik. Over twee maanden is de bevalling.

Met een bedenkelijk gezicht stopt haar moeder de rest van de koek in haar mond.

‘Als je mij nou eens bijpraat. Hoe komt pap aan die baan?’

Nu zucht haar moeder. ‘Ik zal je de belangrijkste details vertellen, de rest doet er niet meer toe. Het was vreselijk. De onzekerheid al die maanden.’

Ellen ziet nog haar moeders teleurstelling voor zich, het moment dat Lotte meedeelde bij Tyler in Australië te blijven. ‘Hoe komt pap aan die baan, mam?’

‘Laat ik beginnen bij papa’s ziekenhuisopname.’

‘Ziekenhuisopname?’ Zover haar omvang het toelaat, vliegt Ellen overeind.

Puk glijdt van haar schoot, zijn staart gestrekt dribbelt hij weg.

‘Kind, doe alsjeblieft voorzichtig.’

‘Mijn baby kan heus wel wat hebben, hoor.’ Een schop tegen haar ribben bevestigt dit. Ellen gaat zitten. ‘Moet je voelen, de kleine wordt een druktemaker.’

Teder legt haar moeder haar handpalm op haar buik. ‘Ik ben blij voor je. Ik vind het wel een vreemd idee dat jij binnenkort moeder wordt ... en ik oma.’

‘Je hebt me de hele zwangerschap niet gezien, dat is vast de reden. Het gaat ook allemaal zo snel.’ Ellen schuift haar moeders hand over haar buik.

‘Ik voel een voetje.’ Mam glimlacht. Zo lijkt ze op Lotte. Ze hebben dezelfde brede mond.

‘Waarom lag pap in het ziekenhuis? Wacht, laat me raden. Hij had last van zijn maag ...’

‘Dat klopt.’ Verbazing licht op in mams ogen, die voorzichtig haar hand terugtrekt. ‘Het huis lag volledig overhoop. Tegen zijn gewoonte in was hij overal tegelijkertijd aan het verven en schuren. Lotte was vermist en niets wat hij kon doen. Ik kon mezelf in mijn werk begraven. Het was niet de beste tijd van ons huwelijk. Nadat we eindelijk een mail van Lotte kregen met het bericht dat ze ontsnapt was, verging hij van de pijn.’

Hij liep er blijkbaar al weken mee. Met gillende sirenes reed de ambulance de straat uit. Je hebt geen idee, Ellen, wat er dan door je heengaat. Gelukkig was het slechts een maagzweer.' Afwezig strijkt ze een grijs geworden krul achter haar oor. 'In mijn slapeloze nachten piekerde ik hoe nu verder. Zijn WW-uitkering liep ten einde. Mijn idee een eigen bedrijf op te starten, fleurde hem op. In zekere zin was die ziekenhuisopname een keerpunt.' Ze glimlacht. 'We hebben de gezinsauto voor een tweedehands bestelbus ingeruild. Dirks Klusbus.'

Ellen proest het uit. 'Konden jullie geen originelere naam bedenken?'

Mams heldere lach klinkt door de keuken. 'Ik ben echt blij dat je er bent. Ik mis jou en Lotte verschrikkelijk.' Over de tafel heen reikt ze naar Ellens handen.

Getoeter. Een knalrode bus stopt voor het tuinhekje. Met een zwaai gaat de deur open.

Haar vader stormt binnen. 'Goh, meid, je bent wel heel erg zwanger.' Een brede grijns splitst zijn gezicht in tweeën. Behoedzaam trekt hij haar uit haar stoel. 'El, je ziet er prachtig uit.'

Ellen vlijt haar hoofd tegen zijn schouder. Een huilbui overvalt haar. Zonder woorden troost hij haar. Zodra ze is gekalmeerd, maakt ze zich los uit zijn omhelzing en kust hem op zijn wang.

'Wat ben je bruin.'

'Je weet toch dat we pas sinds kort van boord zijn? En in Schotland was het voor september uitzonderlijk mooi weer.'

'Waar is Mike?' Hij kijkt door de keuken alsof Mike elk ogenblik kan verschijnen.

'Dat ga ik jullie dadelijk uitleggen.'

Haar moeder reikt een doosje tissues aan. 'Je mascara is uitgelopen ...' 'Hormonen.' Haar vader knipoogt, het kan zijn verontruste blik niet verdoezelen.

Voorzichtig dept Ellen langs haar ogen. Pap is zo tactvol en ongecompliceerd.

'Hebben jullie ergens trek in? Ik heb verse soep in de koelkast, die kan ik snel opwarmen.' Om beurten kijkt mam hen vragend aan.

'Ja, lekker,' antwoorden ze tegelijkertijd.

Haar vader legt kort een arm om haar moeders schouders. Dit gebaar vertelt Ellen alles.

De klok slaat twee slagen. Puk drementelt voor het aanrecht heen en weer.

'Nee, Puk. Straks ben jij aan de beurt.' De kater geeft kopjes tegen zijn been.

De geur van groentesoep vult de keuken.

‘Zo, Ellen,’ zegt pap, zodra ze aan tafel zitten. ‘Ondertussen ben ik behoorlijk nieuwsgierig.’ Geconcentreerd blaast hij over zijn volle lepel.

Net heeft ze het puntje van haar tong verbrand, ze smeert royaal kruidenboter op haar stokbrood. ‘Zoals jullie weten, zijn we twee weken geleden in Amsterdam afgemeerd. De laatste maand hebben we regelmatig slecht weer gehad. Mike was overbezorgd, waar ik nerveus van werd. Alles bij elkaar werd het hoog tijd dat het einde van de reis naderde,’ vertelt ze met een omweg haar verhaal. Onder de belangstellende blikken van haar ouders gaat ze door. ‘We besloten zo snel mogelijk door te vliegen naar Edinburgh ...’

‘El, je hebt ons op Schiphol gebeld.’ Pap pakt een schijfje stokbrood, hij doopt het in de soep. ‘Dus?’

‘Oké, zet jullie schrap. In Edinburgh wachtte in de aankomsthal een chauffeur op ons. Hij maakte een buiging voor Mike en sprak hem officieel aan. In eerste instantie dacht ik dat het een grap was.’

Ellen schraapt haar keel. ‘Buiten stond een zwarte Bentley met geblindeerde ramen. Een naar voorgevoel kroop in mij omhoog.’ Haar trek is verdwenen. Ze legt haar lepel neer. ‘We zaten achterin. Mikes ogen waren kil en afstandelijk. Zo had ik hem pas één keer eerder gezien. Op het strand, waar ik lastiggevallen werd door Jimmy.’ Haar moeder veert op. ‘Vertel ik een andere keer, er is niets gebeurd.’

Mam schept haar eigen soepkom opnieuw vol. Ellen moet zich verbijten er iets van te zeggen, normaal gesproken let zij altijd op de calorieën. Pap schuift zijn kom weg. Zijn gezichtsuitdrukking heeft een mengeling van geamuseerdheid en zorg.

Ellen haalt diep adem. ‘We reden zeker een uur door de Highlands, misschien wel langer. Ik was inmiddels zo gestrest dat ik de omgeving niet in me kon opnemen. Mike zei geen woord. Zijn spieren waren strakgespannen. Hij trok me hard tegen zich aan dat het pijn deed. Op een gegeven moment sloegen we af, passeerden een statig ijzeren hek, reden onder een tunnel van bomen door, aan het einde doemde een gigantisch landhuis op. We kwamen langs borders met fonteinen en meer van dat soort cliché zoi. De chauffeur stopte. Twee bedienden openden de autodeuren.’ De excentrieke, oudere man die haar uit de auto hielp, mocht ze meteen. Ze had het idee dat hij haar bemoedigend toeknikte. Vaderlijk zelfs. Mike had haar hand gegrepen en het bordes opgeholpen. ‘Mikes vader is een Lord. Mike is de oudste zoon,’ gooit ze eruit.

‘Kind, echt waar?’ Met een papieren servet veegt haar moeder haar mond af.